

[J. C. A. Larsen.]

Minister heri, jeg maa i nogen Grad slutte mig til denne Udtalelse, at Tiden let kan blive forpasset, saaledes som det skete i Slutningen af 90erne, hvor man Gang paa Gang fik et saadant Lovforslag frem, uden at Arbejdet blev sluttet af. Jeg tror, denne Sag, som har staaet paa Dagsordenen i 10 Aar, nu kræver sin Løsning for Erhvervslevets Skyld. Lovforslaget betyder ikke noget nyt, det betyder, som det blev nævnt, i Virkeligheden kun en à jour-Føring af den nugældende Lov med den nødvendige Modernisering. Andet er det ikke, og derfor vil jeg mene, at vi maa kunne tilendebringe Forhandlingerne indenfor en rimelig Tid.

Den højtærede Minister og ligesaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fremsatte en Kritik af det andet høje Tings Arbejde i disse 3 Aar. Jeg kan ikke helt slutte mig til denne Kritik, jeg forstaar godt, at det andet høje Ting ønskede grundige Undersøgelser, og Landstingsudvalget fik ligesom vi i sin Tid i Kommissionen mangfoldige Henvendelser fra Erhvervsfolk, som ønskede Foretræde, ønskede at blive hørt, og dette tager sin Tid. Jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at naar man ovre i det andet høje Ting var længere om Arbejdet, end det fandtes rimeligt her, skyldes det, at man ønskede at naa til Enighed mellem alle Parter, et Ønske, jeg ogsaa nærer. Det vilde have overordentlig stor Betydning for Næringslivet, om man kom med en samlet enstemmig Indstilling vedrørende denne Lovgivning, da det vilde skabe Ro om denne Sag.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var inde paa en Del af Lovforslagets Enkeltheder; jeg kan ikke, selv om der muligvis vil komme enkelte Gentagelser, helt afholde mig fra at omtale nogle Enkeltheder, saa meget mere som der i vort Syn paa visse Spørgsmaals Affattelse kan være smaa Divergenser.

Jeg skal først ganske kort omtale, at naar man har givet Loven Navnet: Næringslov, saa er det, fordi dette Navn har vundet Hævd gennem Aarene, jeg finder det ganske naturligt.

Jeg gentager: Lovforslaget er i alt væsentligt overensstemmende med det Forslag, som blev udarbejdet af Næringslovkommissionen. Vi har imidlertid, efter at Kommissionen afsluttede sit Arbejde, faaet vedtaget en Lov om fremmede Handelsrejsende og en Lov om autoriserede Revisorer, og disse to Love er nu indarbejdet i Lovforslaget i den Skikkelse, hvori de blev

vedtaget. Det vil formentlig ikke give Anledning til nogen nævneværdig Diskussion.

Der er foretaget nogle ganske faa, formelle Ændringer i Lovforslaget under Behandlingen i det høje Landsting, som jeg ikke skal sige noget om. En Ændring af mere reel Karakter er derimod foretaget af § 22, og jeg skal senere omtale denne.

Det første, Lovforslaget træffer Bestemmelse om, er Lovens Omraade. Man var fra alle Sider i Kommissionen enig om, at alt, hvad der kommer ind under Begrebet selvstændigt Erhverv: Handel, Haandværk og Industri, og alle Erhverv, som knytter sig til Handel, Haandværk og Industri — der er jo fremstaaet en særlig Lovgivning om flere af disse Forhold —, skulde ind under Loven. Der var Tanker fremme om ogsaa at medtage Love som Lærlingeloven, Lukkeloven og for øvrigt flere andre Love. Men man blev dog enig om, da de fleste af disse sorterede under andre Ministre, og da nogle af dem havde en vis social Karakter, ikke at tage disse med. Man ønskede ogsaa at undgaa Vanskeligheder ved Arbejdet her i Rigsdagen.

Det har gennem Aarene vist sig, at en Række Fag efterhaanden er ophørt at eksistere; de er da selvfølgelig heller ikke omtalt i Lovforslaget. Jeg minder om, at man f. Eks. havde et Fag, hvis Udøvere kaldtes Brændestablere i København; man tør vel nok sige, at det er et ret overflødig Fag i Øjeblikket.

I Lovforslagets Afsnit I træffes Bestemmelse om, hvor den, som ønsker Næringsbevis, skal henvende sig. Man har opretholdt den nuværende Ordning, saaledes at det ogsaa fremtidig — udenfor København — skal ske hos Politimesteren, som saa skal undersøge, om vedkommende opfylder de Betingelser, som udkræves for at drive Næring. Under Forhandlingerne var der Tanker fremme om, at Afgørelsen skulde træffes af Kommunalbestyrelserne i Lighed med de mange andre Afgørelser, man i de senere Aar har henlagt til det kommunale Selvstyre. Man forlod dog denne Tanke, navnlig fordi de Undersøgelser, der skal foretages, dog maa foretages af Politiet.

Det er blevet hævdet, at Regelen om, at et Næringsbevis kun gælder i een Kommune, er en Indsnævring i Forhold til den nugældende Lov. Jeg tror dog ikke, at det vil faa nogen særlig Betydning, thi der er jo i Loven Regler om Dispensation, saaledes at man kan fritage for at løse nyt Næringsbevis. Da Kommunerne nu i betydelig højere Grad end i 1857 er de lokale Omraader, man regner med, mener jeg, at Be-